

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

23. ŘÍJNA 2022

Z obsahu:

„Budete mými svědky“
(Sk 1,8)

Poselství Svatého otce
Františka ke Světovému
dni misii 23. října 2022
- strana 2 -

Svatí Chrysantos a Darja
Libor Rösner
- strana 4 -

„I vy buďte připraveni“
(Lk 12,40)
P. Mieczysław
Piotrowski SJ
- strana 5 -

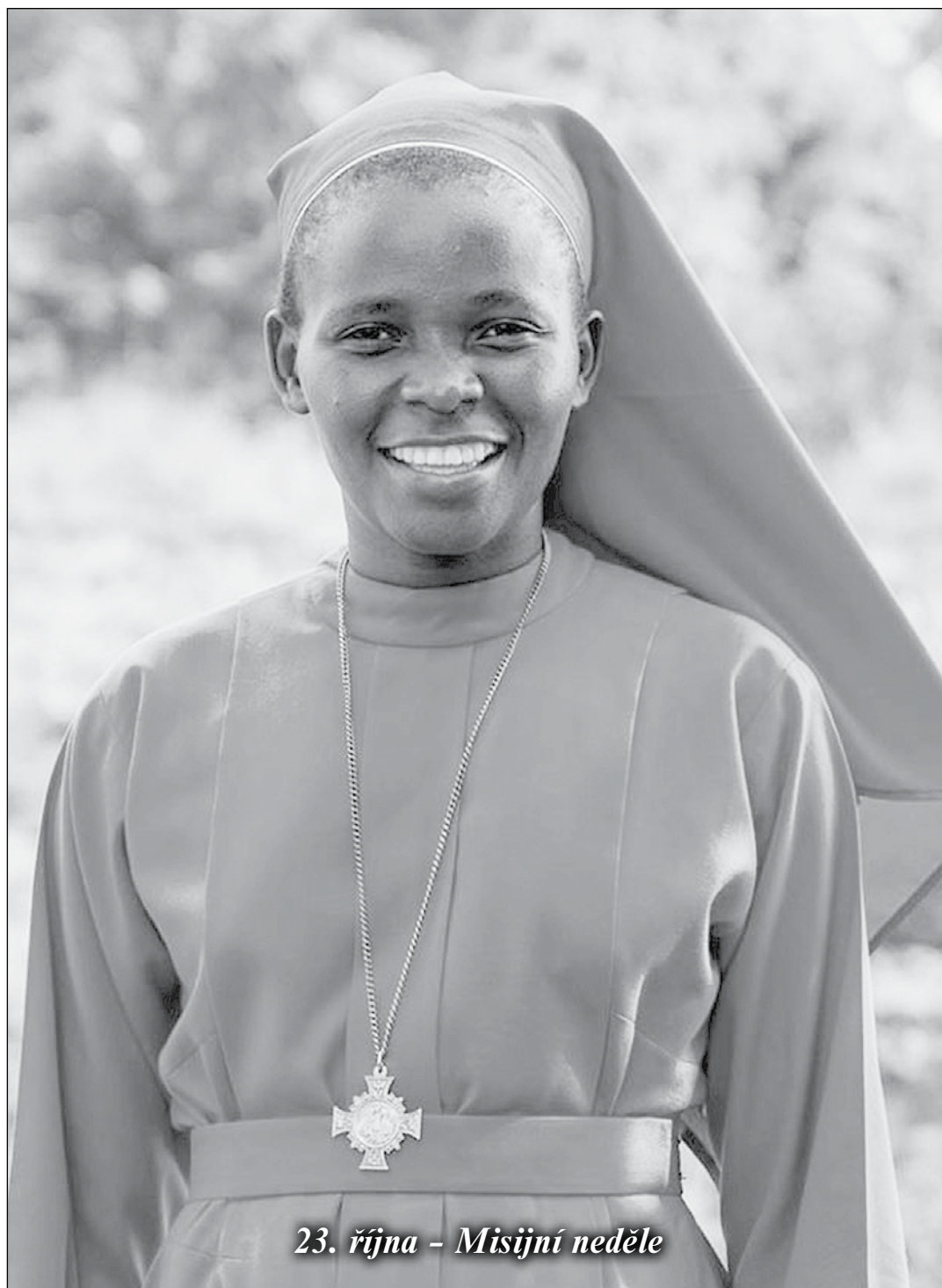
Uzdravující Panna
Maria Serfauská
- strana 7 -

Dopis národního ředitele
Papežských misijních děl
k Misijní neděli
23. října 2022
- strana 8 -

Neviditelná moc
- strana 9 -

Nebe nad močály
(16 - dokončení)
Četba na pokračování
- strana 10 -

Prodloužení možnosti
získat plnomocné odpustky
pro duše v očistci
už před 1. listopadem
- strana 11 -

23. října - Misijní neděle

„Budete mými svědky“ (Sk 1,8)

Poselství Svatého otce Františka
ke Světovému dni misíí 23. října 2022

Milé sestry, milí bratři, tato slova pronesl zmrtvýchvstalý Ježíš ke svým učedníkům těsně před svým nanebevstoupením, jak líčí Skutky apoštolů: „Ale až na vás sestoupí Duch Svátý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.“ (Sk 1,8) Právě tato slova jsou tématem Světového dne misíí v roce 2022,

který nás jako vždy pobízí, abychom žili tento misijní rozměr vlastní církvi. V letošním roce je pro nás tento den příležitostí, abychom si připomněli několik výročí významných pro život církve a její poslání. Je to 400. výročí založení Kongregace *de Propaganda Fide* (dnes nese název Kongregace pro evangelizaci národů) a 200. výročí Díla šíření víry, které spolu s Dilem dětí a Dilem sv. Petra

apoštola bylo před sto lety uznáno za dílo „papežské“.

Zastavme se u tří klíčových výpovědí, které vyjadřují tři základní pilíře života a poslání učedníků: „Budete mými svědky“, „až na konec země“ a „dostanete moc Ducha Svatého“.

1. „Budete mými svědky“ – Všichni křesťané jsou povoláni, aby svědčili o Kristu

Tato výpověď tvoří střed a jádro učení, které Ježíš předává učedníkům, když je posílá do světa. Všichni učedníci se mají stát Ježíšovými svědky díky milosti Ducha

Pokračování na str. 12

Nejsme jako ostatní lidé. Anebo vlastně jsme... Tak jak je to? – zeptá se někdo. Jsme my, kdo jsme uvěřili v Božího Syna, Pána Ježíše Krista, Vykupitele lidského pokolení, jiní než ostatní lidé? Ano i ne – opět rozporuplná odpověď...

ANO, jsme jiní, protože jsme poznali Boží lásku k nám a přijali ji do svého života v plnosti a s naprostým uvědoměním si její působnosti. Jsme jiní, protože jsme se skrze svatý křest stali Pánovými proroky, svědky, misionáři – jak připomíná ve svém poselství ke Světovému dni misíí papež František. Jsme jiní, protože jsme nositeli zodpovědnosti za šíření Božího království zde na zemi – Pán si námi podle naší ochoty posluhuje, abychom měli podíl na jeho spásonosném působení ve světě.

Jsme jiní, protože víme, že mnohem důležitější než uzdravení těla je uzdravení duše. (str. 3) Jsme jiní, protože známe svědectví svatých a jiných pravých svědků víry, kteří nás svými životy ujišťují, že je možné být ctnostný a svatý i dnes. (str. 10–11) Jsme jiní, protože jsme si vědomi také jejich varování, že jednou budeme stát před Boží spravedlností, čekající na Soudcův zasloužený výrok nad naším pozemským životem, bez možnosti cokoliv skrýt před dokonalým zrakem Stvořitele, vidoucího do nejzazší hloubky duše. (str. 5–6) Jsme jiní, jelikož toto veškeré poznání je lidským rozumem neuchopitelná Boží milost, kterou jsme nezaslouženě přijali k užítku svému i pro spásu druhých.

Editorial

NE, nejsme jiní, zvláště proto, že i přes to všechno jsme stále hříšní, pyšní, žijící si podle svého, nenapravitelní... Nejsme jiní, jelikož i my – stejně jako ti ostatní – potřebujeme pro spásu své duše milost Boží, jeho lásku a slitování. Nejsme jiní, neboť i my svými hříchy urážíme Trojjediného Boha – možná ještě více než ostatní, protože jsme poznali jeho lásku k nám. A stejně tak jako ostatní i my musíme za své hříchy přijmout spravedlivý trest, odčinit svoji vinu. Jiní nejsme ani v tom, když se sami stavíme do role celníka s tím, že nejsme jako onen farizeus – vždyť je to postoj falešné pokory...

Nejsme jiní ani ve své lidské slabosti, když jsme v ohrožení života či prožíváme těžkou životní situaci. Také na nás doléhá tíha okamžiku a možná máme i tendenci aspoň na chvíli podlehnout zoufalství a beznaději. Jiní nejsme ani tehdy, když chceme v něčem být jako ostatní anebo mít to, co mají oni, ba zvidíme jim, že oni toho dosáhli či to mají, ale my ne. Rozhodně pak nejsme jiní, i když to o nás druzí říkají či snad pyšně takto o sobě smýšlíme sami. To všechno je pouhý lidský klam, Pán Bůh vidí věci jinak, bez obalu, až do morku kostí. (srov. Žid 4,12–13)

Ačkoliv nejsme jiní než ostatní, přesto naše víra z nás jiné lidi dělá. Ne však pyš-

né na Boží vyvolení ve víře, ale pokorné před darem, který jsme obdrželi. Víra je sice ctnost, ale obdivuhodná je až v okamžiku, kdy se stává hrdinkou – a to nejde bez pokory, čisté lásky k Trojjedinému Bohu i k bližnímu, bez oběti a naprostého odevzdání se Boží Prozřetelnosti. A taková víra pak dokáže svolávat na zemi Boží zázraky, podobné ochránění kláštera v San Damiano před zpustošením Saracény skrze odevzdanost sv. Kláry Největější svátosti oltární. (str. 9)

Rovněž víra v sílu a moc svátosti a zvláštního požehnání, skrze něž Bůh působí, (str. 7–8) je velkým darem, ačkoliv jednotlivci různě přijímaným. Pán však může uplatnit svoji moc kdykoliv a jakkoliv – a to nás všechny opět staví do stejného výchozího bodu: Bůh žehná všem. Ovšem záleží pak na tom, jak s jeho milostí my lidé zacházíme – a zde už nejsme stejní, ale každý je jiný, i když jako ostatní bude v okamžiku smrti stát před Soudcem, aby si vyslechl jeho definitivní výrok o svém věčném životě, jehož kvalitu si vysloužil svými skutky a postojí během daru života pozemského.

A v tom má spočívat naše misie: Zjevit Boží lásku, která je stejná ke všem lidem, a zároveň odhalovat pravdu, že o tom, jak bude vypadat věčný život po smrti, si rozhodujeme každý sám. Kéž nám v hlásání Božího království a ve všem dobrém pomáhá Panna Maria, Královna misíí!

Daniel Dehner

Mnoho lidí přichází za božským mistrem, aby u něho našlo uzdravení od svých tělesných nemocí. On však nepřišel uzdravovat jen nemoci těla, daleko více mu leží na srdci uzdravení od nemocí srdce a duše. Patří k nim neduh, který je obzvláště zrádný tím, že postiženého nijak neobtěžuje, naopak, je pro něho zdrojem klamného uspokojení, protože jej pokládá dokonce za svou přednost a vůbec si přitom neuvědomuje, jak těžce porušuje spravedlnost a lásku k Bohu i k bližním. Je to pýcha a sebeláska. Protože před tímto neduhem nikdo není uchráněn, pros Ducha Svatého, aby otevřel tvé srdce a pomohl ti dospět k pravému sebepoznání.

Nemoc, o kterou jde, ti Pán nepopisuje slovy, ale konkrétním příkladem. Vidiš ji na farizeovi, který sebevědomě prošel chrámem a postavil se před Hospodinův oltář. Proč přišel? Chce říct Bohu, jak velice je spokojen sám se sebou. Nemá nic, oč by prosil, a pokud děkuje, pak jen za velké uspokojení z vědomí, že není *jako ostatní lidé*.

Možná, že při pohledu na farizea máš pokušení poděkovat Bohu, že nejsi jako on. Podívej se však lépe, kdo to tu vlastně stojí. Nepoznáváš v něm sám sebe?

Přijmi vděčně tuto příležitost podívat se na sebe stejně kriticky, jako se díváš na druhé. Jen tak můžeš poznat, zda nejsi zasažen zrádnou samolibostí, která tě nepozorovaně nahlodává. Jen se rozpoemeň, kolikrát podléháš sklonu posuzovat druhé tím, že je srovnáváš sám se sebou a vyhledáváš na nich chyby, které mají zlepšit tvůj vlastní obraz.

Radost, kterou nabízí sebeláska, je velice opojná. Umí tě uvést do klamného snu. Zdá se ti v něm, jako bys to, k čemu ses v přechodném nadšení rozhodl, již tímto rozhodnutím dosáhl. Vidiš se již předčasně tam, kam bys měl teprve vykročit. A i když vykročíš, rychle ztrácíš ze zřetel, že to, co jsi ušel, má velmi daleko k tomu, co ještě zbývá ujit.

Ospravedlnění nespočívá v tom, že máš o sobě dobrý pocit. Skutečnou radostí tě může naplnit jen poznání a přiznání pravdy. Skutečně dobrý pocit můžeš zakusit, až budeš ospravedlněn, protože se ti dostalo odpuštění. Ale odpuštění předpokládá upřímné přiznání.

Zrádný neduh

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Ospravedlněn se vrátil celník, a ne farizeus.

Farizeovo pokušení není pokušení vlačných a průměrných věřících. Je to spíše nástraha, kterou nepřítel chystá pro ty, kteří se řadí k těm lepším, až vzorným katolíkům. Čím delší je tvůj výčet všeho, co záslužného jsi udělal, děláš a chystáš se udělat, tím méně místa ti zbývá na výčet toho, co jsi měl udělat, a neměl udělat, a co jsi měl udělat, ale neudělal. I kdybys měl dojem, že si nemůžeš uvědomit nic, co by sis musel vyčítat, měj na paměti, že sebeláska, příliš zvyklá stále zkoumat na dálku slabosti a chyby druhých, při pohledu zblízka na sebe samého vykazuje silnou tupozrakost a není schopná rozeznat, kolik nedobrého a vlastně bezcenného nosis přímo v sobě, ve svém vlastním srdci.

Nezakládáš si už na tom, že jsi křesťanem mezi tolika neznabohy? Měla by tě spíše naplňovat bázeň, že se ti křtem dostalo nezaslouženého daru, se kterým ses stále ještě nenaučil nakládat tak, jak to od tebe Pán očekává. Imponuje ti, že patříš k tomu či onomu vybranému společenství a druzí k němu nepatří? Zamysli se nad tím, zda ti nevyhovuje tato společnost, protože ti to svým způsobem imponuje a lichotí. Necítíš se nadřazen nad jiné, protože znáš, co oni neznají? To můžeš nejlépe poznat podle toho, když jejich otázky vyvolávají u tebe netrpělivý úžas nad jejich nevědomostí a odpovídáš jim způsobem, který je více poníží než obohacuje, aniž si to uvědomuješ.

Nezakládáš si na tom, že sis uložil modlitby a pobožnosti, které druzí nekonají? Vystavuješ se nebezpečí, že právě proto nemají před Bohem žádnou cenu. Uvaž toto: Kterou z těchto tvých předností, na nichž si zakládáš, se mohl prokázat zločinec, kterého ukřižovali spolu s Ježíšem? A přece mu stačila jediná věta: *Pane, rozpomeň se na mě, až přijdeš do svého království*,⁽¹⁾ a Ježíš mu přede všemi přítomnými slíbil, co ještě nikomu neslíbil. Nebyla jeho modlitba totožná s modlitbou, kterou docela v zadu přednáší Bohu celník, který se ani *neodvažuje pozvednout oči k ne-*

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 35,15b–17.20–22a
(řec. 12–14.16–18)

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestrání nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tiseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.16–18

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem si uchoval. Teď už mě jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán

Dokončení na str. 10

bi a jen se pokorně modlí: „Bože, smiluj se nade mnou hříšným“?

Nespoléhej na to, že budeš moci jednou Bohu vypočítávat na své ospravedlnění, kolik bylo těch, kteří se s tebou podle tvého soudu nemohli ani srovnávat. Oni všichni naopak mohou proti tobě vystoupit jako žalobci, žes jimi ve skrytu srdce pohrdal a nadřazoval se nad ně. Je vůbec někdo, nad koho by ses mohl vyvyšovat? I ten nejposlednější může mít při všech svých zavrženíhodných záporných stránkách jednu rozhodující přednost: jasné vědomí, že žádnou přednost nemá, a proto nespolehá na své zásluhy, ale na Boží lásku a slitování. Nic není Bohu milejší nad toto přiznání. *U Boha neplatí stranictví. Kdo mu slouží z celého srdce, ten je Bohu milý.*

Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroutěné srdce. Ať to slyší pokorní a radují se.⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 23,42; ⁽²⁾ srov. Ž 34.

Svatí Chrysantos a Darja

V dubnu roku 2011 našli archeologové v kryptě katedrály v severoitalském městě Reggio Emilia kosterní pozůstatky, z nichž posléze složili dvě téměř celé lidské kostry. Při následném bádání zjistili, že jsou staré zhruba 1 700 let. Ve spolupráci s historiky došli k závěru, že je více než pravděpodobné, že by mohlo jít o manželský pár, který byl zabít v roce 283 kvůli tomu, že vyznával křesťanskou víru - o Chrysanta a Darju.

Chrysantos byl synem jistěho Polemia, podle některých zdrojů senátora, a měl před sebou díky tomu skvělou budoucnost. V roce 283 dorazil z rodné Alexandrie do Říma, aby zde studoval filosofii. Protože byl zvědavý mladík, nezůstával pouze u doporučené literatury, ale hledal střípky moudrosti i v jiných spisech, aby si z nich sestavil mozaiku, kterou by měl stále na očích. Díky tomuto hledání dospěl k pravdě.

Přečetl si totiž evangelium a jeho síla na něj zapůsobila natolik, že uvěřil. Vyhledal společenství křesťanů, v něm se seznámil s knězem jménem Carpophorus, a ten ho posléze pokřtil.

Naděný mladý konvertita toužil pro Krista získat i jiné. Zejména své nejbližší. U otce však tvrdě narazil. Polemius se jej snažil přimět k návratu ke kultu bohů přemlouváním, křikem, výhrůzkami a pak i silou - to když ho nechal zavřít o hladu. Nadarmo. Chrysantos odolal všem otcovým pokusům.

Jedna z verzí hovoří o tom, že se jej Polemius snažil od Krista odvést i prostřednictvím dívky jménem Darja, která měla za úkol ho svést. Chrysantos ji však obrátil a poté uzavřeli manželství. Jednalo se údajně o vestálku čili o panu zasvěcenou bohyni Vestě. To je ovšem vyloučeno, neboť vestálky byly nuceny zachovávat panenství a nikoho by nenařadilo, aby je použil k těmto hanebným účelům, jakkoliv jejich kult byl v té době spíše jen stínem dávné slávy, kdy měly výsadní postavení a nahlíželo se na ně s posvátnou úctou.

Patrně se zde v pozdějším podání spojily dvě dívky - ona nastrčená, dost možná prostitutka, kterou podle všeho také přivedl ke Kristu, a skutečná vestálka jménem Darja, která pod Chrysantovým vlivem doopravdy konvertovala a se kterou se oženil. (Domluvili se přitom, že spolu

budou žít jako bratr se sestrou.) Odpovídaly by tomu další události.

Na každý pád měl být Chrysantos po nějakém čase předveden před prefekta Celerina. Jeho hlásání víry v době, kdy bylo křesťanství oficiálně zakázáno a jeho vyznávání, neřku-li šíření tvrdě postižováno, totiž nešlo špiclům.

Celerinus řešením Chrysantova případu pověřil tribuna Claudia. Záhy ovšem zjistil, že udělal chybu. Chrysantova výřečnost a k tomu i zázraky, které před Claudiovými zraky učinil, způsobily, že se tribun i se svou chotí Ilarií a dvěma syny, Jasonem a Maurem, obrátili. Spolu s nimi i mnozí jeho příbuzní, přátelé a sedmdesátičlenná skupina vojenské posádky - biblickou mluvou řečeno: uvěřil on i celý jeho dům.

Takováto událost nemohla zůstat utajena. Do věci se osobně vložil císař Numerianus. Claudia odsoudil k smrti utopením, kterou pak katané provedli tak, že mučedníka s kamenem uvázaným na krku vhodili do moře. Jasona s Maurem a se-

dmadesáti vojáky popravili mečem. Ilarie pak skonala u jejich hrobů na Via Salaria.

Došlo také na Chrysanta s Darjou. Byli patrně úřady vnímáni jako iniciátoři či původci hromadné konverze lidí seskupených kolem tribuna Claudia a podle toho se s nimi též nakládalo. Oběma ještě přitížila Darjina původní „profese“ kněžky bohyně Vesty.

Věznitelé je krutě zmučili ve snaze získat od nich další jména a přimět je ke zřeknutí se Krista. Marně. Čekal je tedy trest nejvyšší - smrt. A ne ledajaká. Byli vhozeni do jámy u tehdy již nepoužívaného akvaduktu u Via Salaria a zaživa pohřbeni pod hromadou hlíny a kamení. Zde se opět vracíme k motivu vestálky - ty totiž byly za porušení panenství pohřbívány zaživa.

Co se ostatků této manželské dvojice týče, její historie je protkána několika protichůdnými zprávami. Tajní křesťané měli jejich těla vyzdvihnout a pochovat důstojně. Později měla být uložena do hrobu na hřbitově Thrason na Via Salaria Nuova a již papež Damasus I. (366-384) nechal jejich hrob opatřit inskripcí. V 7. století pak na inkriminovaném místě stával kostel zasvěcený těmto dvěma svatým manželům. (Kostel s tímto patrocinielem dokonce stojí od roku 1956 také v německém Haanu.)

Poté se mělo udát několik translací ostatků, až měly být v roce 947 převezeny do Reggio Emilia. K jejich držení se ovšem hlásí taktéž jiná města, např. Neapol, Vídeň či Salcburk.

Při zkoumání oněch dvou kosterních pozůstatků nalezených v Reggio Emilia došel patolog Ezio Fulcheri k závěru, že šlo o dvojici pocházející z vyšších kruhů - podle stop olova v kostech, jež se do nich dostalo díky tekoucí vodě přiváděné do domů bohatých lidí olověnými trubkami. Mužská kostra patřila -náctiletému mládenci, ženská zase mladé, nanejvýš dvacetileté ženě. Podle všeho zemřeli oba udušením.

V ikonografii se sv. Chrysantos často zobrazuje jako mladý Říman s palmou v ruce, k atributům patří korouhev, kameny, koruna a štít. Jeho choť sv. Darja je zachycována jako mladá Římanka rovněž s palmou - symbolem mučednictví - v ruce, v druhé ruce drží knihu. Krom kamenů a koruny patří k jejím atributům také lev. Liturgická památka dvojice manželů-mučedníků je stanovena na 25. říjen.

Svatí Chrysantos a Darja

„I vy buďte připraveni“ (Lk 12,40)

Fulla Horaková⁽¹⁾ odmítla ateismus a uvěřila v existenci Pána Boha a v posmrtný život, když zažila reálnou přítomnost duše zemřelého člověka a svatých, kteří se jí zjevovali. Pravda o soudu ve chvíli smrti, o nebi, očistci a pekle byla Fulla předána jejími duchovními pečovateli, sv. Magdalenou Baratovou a kardinálem Désiré-Josephem Mercierem.

Svatí, kteří Fulla předali pravdu o životě po smrti, o nebi, očistci i pekle, používali obrazů vzatých z pozemského života. Ty obrazy plní funkci určitého symbolu, protože lidským jazykem není možné vyličit nadpřirozenou skutečnost, ani ji plně vyjádřit. Veškeré pokusy, jak popsat nebe, očistec či peklo, ať už svatými, nebo osobami, kterým Pán Bůh dovolil se té skutečnosti dotknout, jsou jenom nejasnými obrazy, které vyjadřují pravdu, že nebe je plností nepředstavitelného štěstí, očistec stavem velikého očišťujícího trápení v očekávání nebe a peklo strašlivá skutečnost utrpení jakožto důsledku odmítnutí Boha člověkem.

Fulla vysvětlovala, že „tak jako není možné popsat pocity, vůni nebo barvu, tak je pro člověka nemožné vyličit stav duše vysvobozené z hmoty jinak než nějakými podobenstvími, čerpanými z představ přicházejících mu na mysl“. Nejsme schopni plně vyjádřit skutečnosti duchovního světa kvůli „nedostatečnému rozsahu našich představ a slov“.

Nesmrtelná duše

Fulla se přesvědčila, že každý člověk má nesmrtelnou duši, která se ve chvíli smrti odděluje od těla.⁽²⁾ Je to pravda víry, kterou nám zjevil Kristus a kterou předává katolická církev ve svém učení. Na existenci nesmrtelné duše poukazují také intelektuálně poctiví vědci. Jedna z největších autorit v oblasti zkoumání lidského mozku, laureát Nobelovy ceny z oboru fyziologie a lékařství z roku 1963, australský neurofyziolog John Carew Eccles (1903–1997), opíraje se o výsledky svých zkoumání, došel k závěru, že každý člověk má nemateriální a nesmrtelnou duši. Z vědeckého úhlu pohledu Eccles jednoznačně odmítl tvrzení ateistů, že lidské vědomí je produktem hmoty. Přesvědčení, že myšlení je efektem materiálních procesů, bylo podle něj pověrou udržovanou dogmatic-

kými materialisty. Hmota není schopna vytvářet psychické jevy a neexistuje přechod energie fyzické v psychickou. Mnohaleté vědecké zkoumání lidského mozku dovedlo Ecclese k tvrzení, že všichni máme osobní já – čili nemateriální rozum, který funguje skrze materiální mozek.

Fulla Horaková

V člověku tedy kromě světa fyzického existuje duševní – čili duchovní – svět a obě tyto skutečnosti se od sebe vzájemně vzdalují (srov. *How the Self Controls Its Brain*, s. 38). Proto každý člověk má nesmrtelnou duši, čili nemateriální osobní já.

Po smrti každý člověk žije v rozměru duchovním. „Když skončí »jediný pozemský život«, už se nevrátíme žít jiné pozemské životy. Každý člověk umírá jen »jednou«. (Žid 9,27) Po smrti není žádná »převtělování« (reinkarnace).“ (*Katechismus katolické církve*, 1013)

Chvilce smrti

Ve chvíli smrti se setkáme s Ježíšem tvářící v tvář. Tehdy se uskuteční osobní soud, během kterého budeme souzeni z lásky. „Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé.“ (2 Kor 5,10)

Fulla se dověděla od svých svatých opatrovatelů, že když v okamžiku smrti lidská duše opouští tělo, tehdy má každý člověk vědomí, že umírá, a zažívá „s ničím nesrov-

natelné hrůzy“. Je to jenom malá část utrpení, které prožil Ježíš ve chvíli své smrti. Ono Kristovo utrpení bylo způsobeno důsledky hříchů všech lidí. Ve chvíli smrti pro člověka končí čas Božího milosrdenství. „Kdo překročí hranice života, stojí před jeho spravedlností – sám, nahý, a čeká na zasloužený výrok“ – napsala Fulla. Do třetího dne po smrti duše zůstává ještě na zemi. Jediná forma pomoci, kterou tehdy čeká od členů rodiny a známých, je modlitba. Zato ale egoistický smutek a slzy nepřinášejí zemřelému žádnou úlevu.

Ve chvíli opuštění těla duše zažívá obrovskou sílu duchovního světa a vidí, jak ubohé a malé je všechno, co za sebou zanechala. Ve světle nejdokonalejší Pravdy, kterou je Božská osoba Ježíše Krista, si uvědomuje, co zasluhuje.

V jediném aktu poznání umírající člověk vidí všechny své hříchy, zanedbání v konání dobra, nevyužití dobrých příležitostí. Plně si uvědomuje, jak velkou křivdu způsobil sobě i jiným svými hříchy a opomenutími.

Lidská duše po smrti těla zachovává všechny duchovní schopnosti. Nemá tělo, takže necítí tělesnou bolest, ale vnímá utrpení morální. Ve chvíli smrti se definitivně zavírají oči těla, ale na celou věčnost se před člověkem otevírá vidění duchovní. Po smrti se počítají jenom záležitosti ducha. Duše velmi trpí pro sebemenší znevážení Boží vůle během pozemského života.

Každá duše ve světle pravdy Kristovy perfektně vidí stupeň své nedokonalosti a touží ze všech sil dozrávat skrze utrpení k lásce, do nebe. Jak velkým zaskočením bude pro každého nevěřícího člověka to, co bude muset zažít po smrti!

Očistec

Duše odsouzená k pobytu v očistci ví, „že bude muset odpykat všechny viny a nahradit veškerá zanedbání“. Ta možnost odbýt si pokání je pramenem jistoty spásy. „Duše stojí vůči Pravdě a má nejhlubší porozumění, že to, co ji čeká, je spravedlivým důsledkem vin a vlastních zanedbání. Za milost, za důkaz nepochopitelné Boží lásky považuje vlastně i to, že bude moci trpět“ – napsala Fulla Horaková.

Očistcová muka jsou způsobena důsledky nejhrůznějších hříchů a zanedbání. Každá vina je zdrojem konkrétního utrpení. Největším trápením v očistci je

touha po Bohu, kterou duše pociťuje neustále. Ze všech svých sil touží po sjednocení s Bohem a velice trpí pro nemožnost přiblížit se k němu, protože si ještě neodpykala svoje hříchy.

Fulla se dozvěděla, že v očistci je hodně nerozumitelných sfér – etap dozrávání pro nebe. Čteme: „Některé, jako např. Sféra Hladu, Strachu, Hrůzy, Utrpení – znám jenom z názvů. O jiných vím nejedno od mých svatých Opatrovatelů (...). V poslední Sféře Očistce, kde kromě čekání není dalšího trápení, touha po Bohu dochází největší intenzity.“ Duše trpí v očistci, vidí nejposlednější důsledky svých hříchů a zanedbání. Vidí, jak veliké zrušení a trápení způsobily jejich hříchy v životě jejich dětí, vnuků, pravníků a jiných lidí. „Nejmenší trápení v očistci je jako největší a nejnásilnější bolest na zemi“ – napsal svatý Tomáš. Duše v očistci milují Boha horoucí láskou a přijímají utrpení jako nutnou cestu dozrávání do nebe. V bolestném prožívání jsou posilovány a utěšovány Matkou Boží, anděly a svatými.

Jen málo duší unikne očistci. Za každý, i sebemenší hřích musí být svědomitě učiněno pokání. Nejlepší formou pokání za spáchané hříchy a opomenutí je přijetí morálních nebo fyzických utrpení s pokornou a důvěřující odevzdaností do Boží vůle.

Vědomě přijaté a Bohu obětované utrpení má velikou, zázračnou moc morálního očistění za spáchané hříchy. Utrpení duší v očistci je jejich jedinou modlitbou a cestou vedoucí k cíli. Jenom to mohou pro sebe udělat. Avšak lidé žijící na zemi jim mohou výrazně pomoci. „Každá mše svatá, každá myšlenka, modlitba, odřeknutí se nebo oběť na jejich úmysl“ – napsala Fulla – „má pro duše v očistci přímo ohromný význam (...). Trpící v očistci jsou jako žebráci (...), čekají, že jim někdo hodí almužnu (...). Někdy musí celé věky čekat, a kdyby nebylo ustavičné, za všechny duše v očistci obětované modlitby církve, mnoho z těch nešťastníků by čekalo marně.“

Některým duším z očistce Pán Bůh dovoluje, aby se zjevily lidem nebo ve snu prosily o modlitbu. Pramenem velikého utrpení duší v očistci je nedostatek odpuštění, lítosti a nenávist lidí, kteří žijí na zemi. Odpuštění jim přináší velikou úlevu a žijícím na zemi Boží milost. Je třeba

ba vždycky všechno odpouštět a k nikomu nechovat pocit krivdy. Fulla napsala, že Nejsvětější Panna Maria je nejmilosrdnější Orodovnicí za duše trpící v očistci. Mučednictví z lásky k Bohu stírá všechny očistcové tresty. Nejvíce milostí pro duše v očistci mohou vyprosit děti.

Peklo

Lidi, kteří vědomě a dobrovolně odmítli Boží lásku a milosrdenství, čeká věčnost pekla. „Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme milovat ho. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým: »Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah – a víte, že žádný vrah nemá v sobě trvalý věčný život.« (1 Jan 3,14–15) (...) Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevyločení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem »peklo.« (KKC, 1033)

Z osobních setkání se svatými se Fulla Horaková dozvěděla, že lidé odsouzení na věčnost pekla vědí o celé velikosti, lásce a nádhře Pána Boha, ale zároveň si jsou vědomi, že ho nikdy nebudou moci spatřit. Vědí, že jejich trápení nikdy neskončí a nic je nezmírní. Pálí je nepřestávající oheň touhy a stesku po štěstí, kterého nikdy nedosáhnou. „Ten oheň požírá zmučenou duši – ale nikdy ji nestráví a nezničí.“

Odsouzení plně přijímají skutečnost, že trest, jenž jim byl určen, je zcela spravedlivý. Neumějí milovat, necítí žádnou zkroušenost ani lítost. Jsou schopni jenom negativních pocitů. Neustále zažívají beznaděj, bolest, opuštěnost, bezmoc ne-

bo nenávist k sobě a ke všem. Fulla píše: „Kdo vědomě za života odmítl Boha, toho Bůh po smrti odmítne! Jeho duše půjde do »vnitřní temnoty«, kde bude »pláč a skřípění zubů«. Odtud už není vysvobození ani návratu. Muka, která žádná slova nemohou přesně popsat, přítomná, vědomá, beznadějná, nenávistná a věčná muka – to je stav, ze kterého se již žádná zavržená duše nikdy nedostane. A to je peklo!“

Nebe

Ti, kteří ve chvíli smrti budou ve stavu milosti posvěcující, a tedy budou mít čistá srdce, zralá k lásce, půjdou hned do nebe. V nebi se spasení účastní života v lásce a v dokonalé jednotě s Bohem v Nejsvětější Trojici jediném, všech andělů a svatých. V nebi budou uspokojeny všechny naše nehlubší touhy a usilování; je tam plnost nepředstavitelného štěstí, které trvá věčně.

Pro nás žijící na zemi tajemství nebe „překonává jakékoli chápání a jakoukoli představivost. Písmo svaté o tom mluví obrazně: život, světlo, pokoj, svatební hostina, víno, království, dům Otce, nebeský Jeruzalém, ráj: »Co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, to všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.« (1 Kor 2,9)“ (KKC, 1027)

„Duše vlastnicí všechno, co jí zcela naplňuje štěstím“ – napsala Fulla – „miluje nade všechno Dárce těch darů, a neustávající spojení se Stvořitelem a stále přijímání nových darů činí duchovní život jediným pásmem vděčnosti a obdivu. Spojení duše s Bohem je tím větší a pevnější, čím víc ho člověk miloval zaživa.“

Pán Bůh vyjevuje pravdu o nebi, očistci a pekle, vyzývá k obrácení, poněvadž pouze naprostým odtržením se od hříchu můžeme zabránit budoucím mukám po smrti. Fulla zdůrazňovala, že odmítnutí výzvy k obrácení by bylo vyjádřením naprosté opovržlivosti a hlouposti.

*Z Mitujcie się! 3/2022 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ O obrácení Fully Horakové jsme mohli číst v minulém čísle Světla. [pozn. red.]

⁽²⁾ Srov. Světlo č. 39/2022, s. 6–7, zvláště pozn. 2. [pozn. red.]

Fulla se přesvědčila, že každý člověk má nesmrtelnou duši

Uzdravující Panna Maria Serfauská

P. Willi Pfurtscheller je již 12 let farářem v tyrolské obci Serfaus, v jedné z nejvýše položených farností v Rakousku (v nadmořské výšce vyšší než 1 400 m), která se nachází přímo uprostřed oblíbené lyžařské a turistické destinace. Tento prakticky založený, vnímavý 52letý kněz zároveň pracuje v sociálních službách krizové intervence a často je přítomen u nouzových zásahů. V následujícím příspěvku přinášíme tři příběhy matek, které díky síle svátosti pomazání nemocných a přímluvy Panny Marie Serfauské přivedly na svět zdravé děti.

O d svého kněžského svěcení v roce 2007 jsem měl více silných zážitků v souvislosti s udělením svátosti pomazání nemocných. Jednou mě požádali, abych navštívil jisté manžele, kteří už nemohli mít další děti. Jejich prvorozený syn měl pět let, ale od jeho narození měla matka pět sponťanních potratů. O dítě přišla vždy v třetím měsíci těhotenství. Je pochopitelné, že to spolu s manželem snášeli velmi těžce. Byli přímo zoufalí. Když jsem je blíže poznal, navrhl jsem ženě, aby přijala svátost pomazání nemocných. Důležité pro mne bylo vysvětlit jí, že není nemocná fyzicky, ale že její duše je hluboce zraněná po všech těch trpkých zklamáních, kdy přišla o své dítě, po němž tak moc toužila. Rovněž jsem jim doporučil, aby se sice nevzdávali touhy po dalším dítěti, ale aby ji nyní na několik měsíců „odložili“, protože se oba vystavovali příliš velkému tlaku spojenému s očekáváním mít další dítě.

Nejprve bylo potřebné toto obrovské napětí uvolnit. Proto jsem jim udělil poma-

zání nemocných „jen“ s úmyslem uzdravit a posilnit jejich duše. Dohodli jsme se, že bych matce po třech měsících udělil tuto úžasnou svátost podruhé, pokud se do té doby zotaví. A skutečně se tak stalo. Již cestou tam, když jsem se modlil k Panně Marii, aby mi pomohla a zejména aby nám vyprosila milost Ducha Svatého, jsem dostal vnitřní vnuknutí. Pochopil jsem, co mám tentokrát udělat jinak. Se souhlasem ženy a v přítomnosti jejího manžela jsem ji pomazal nejen čelo a ruce, ale udělil jsem jí také zvláštní pomazání pro matky, a přitom požehnal její lůno. I pro mne to byla úplně nová zkušenost. Byl jsem však přesvědčen, že je to právě teď mimořádně důležité.

Čekali jsme, co se bude dít dále. Vytrvale jsme se modlili a doufali v zázrak. Zanedlouho žena znovu otěhotněla, a když uplynuly necelé čtyři měsíce těhotenství, manželé měli naději, že se opět stanou rodiči. Přešlo sedm a nakonec devět měsíců. Do rukou rodičů položili zcela zdravou dcerušku. Byl to dar z nebe, jímž jsem ještě dnes hluboce dojat.

Toto je jen jeden z mnoha příkladů. Ale i další dvě matky vyprávějí o svých zkušenostech.

* * *

„Jmenuji se Susanne Sprengerová, mám 34 let a jsem šest let vdaná za Christophu. Díky Bohu, máme tři zdravé děti. Během mého třetího těhotenství však vyšetření u lékaře ukázalo, že s mým děťátkem není něco v pořádku. Bylo podezření na trisomii 13 anebo trisomii 18. Najednou jsem ztratila půdu pod nohama a manželovi i mně se zhroutil celý svět.

Byla jsem v koncích a nevěděla jsem, co mám nyní dělat. Velice jsem se bála o své dítě. Jelikož pracuji jako farní asistentka ve farnosti Serfaus, promluvila jsem si s panem farářem Willim a on mi nabídl, abych přijala pomazání nemocných se zvláštním požehnáním matky před

porodem. Moc mi to pomohlo. Pan farář mě požádal, abych přišla za týden společně s manželem. Chtěl nám ještě jednou udělit tuto vzácnou svátost. Společný rozhovor, pomazání nemocných a zvláštní požehnání na závěr našeho opakovaného setkání nás velmi posílily. A skutečně,

Milostivá Panna Maria Serfauská, románsko-byzantská socha Vítězné Matky Boží, vytvořená v letech 970–1180, je jedním z nejstarších a nejzácnějších vyobrazení Panny Marie ve střední Evropě. Dokument z roku 1523 svědčí o velké důvěře mladých matek k Panně Marii. Ve své nouzi přinášejí své nemocné novorozené děti, dokonce i ty bez známek života, k Panně Marii Seraufské, která, jak nás ujistňuje jiný dokument z období o téměř 100 let později, „dělá zázraky s nepokřtěnými dětmi“. Ferdinand Hellweger, tehdejší kněz tohoto starého poutního místa, citován v brožuře z roku 1872, uvádí 256 zázračných uzdravení, která se zde stala v průběhu pouhých pěti let. A početné votivní dary dodnes hovoří o láskyplném působení Matky Seraufské, která ráda spojuje svoji mocnou přímluvu se svátostí pomazání nemocných.

P. Willi Pfurtscheller

v průběhu dalších vyšetření se ukázalo, že s naším děťátkem je všechno v naprostém pořádku. Díky Bohu, mohli jsme si vydechnout. Naše dcera Rafaela se nakonec narodila úplně zdravá! Opět jsme jako rodina zakusili, že nad námi někdo bdí a že mnohé, navenek neřešitelné věci dokáže proměnit v dobré.

Susanne se svými dětmi Alexandrou, Michaellem a nejmladší Rafaelou

Všem matkám, které čekají dítě, mohou požehnání matky před porodem a zejména pomazání nemocných jen doporučit. Jsem přesvědčená, že nám Bůh v této těžké situaci pomohl a že nadále bude naši rodinu doprovázet a ochraňovat.“

* * *

„Jmenuji se Gabi Buchhammerová a mám 44 let. Vzali jsme se s Tobiasem v květnu 2010 a sezdal nás pan farář Willi. Narodil se nám syn Jakub. Když měl dva roky, přáli jsme si pro něho sourozen-

Gabi se svými dětmi Jakubem a Emmou

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli 23. října 2022

Milí přátelé misii, příští neděli⁽¹⁾ budeme slavit jako každý rok Světový den misii, Misijní neděli. Téma „Budete mými svědky“ (Sk 1,8) zvolil Svatý otec s naléhavostí dnešní doby, abychom v duchu těchto slov žili misijní rozměr ve vlastní církvi, ve svém okolí, ale také s církví celosvětovou.

V letošním roce je pro nás tento den příležitostí, abychom si připomněli několik významných výročí. Je to 400. výročí založení Kongregace de Propaganda Fide, dnes nese název Kongregace pro evangelizaci národů, a 200. výročí Díla šíření víry, které spolu s Dilem dětí a Dilem sv. Petra apoštola bylo před sto lety uznáno za dílo „papežské“.

Duch Svatý dovede inspirovat k mimořádnému poslání kohokoli – i prosté lidi. Tak to bylo i v případě Pauline Jaricotové, která přesně před 200 lety založila Sdružení pro šíření víry. Její blahorečení jsme oslavili letos v květnu ve francouzském Lyonu. Navzdory těžkým zdravotním podmínkám odpověděla na Boží volání tím, že vytvořila modlitební síť a sbírku na misie, aby se tak věřící mohli aktivně účastnit misie „až na konec země“. Z tohoto geniálního nápadu vznikl Světový den misii. Ten slavíme každým rokem a sbírka z každého společenství je určena pro všeobecný fond tohoto díla, díky kterému papež podporuje misijní aktivity.

Za modlitby a veškerou podporu papežských misii Vám upřímně děkuji. Z fondu Papežského misijní-

ho díla šíření víry v České republice jsme v letošním roce pomohli chudým lidem v Zambii, Bangladéši, Indii, na Srí Lance, v Paraguayi a Papui Nové Guinei částkou skoro 17 milionů korun. V těchto zemích podporujeme katechisty, místní křesťanská rádia, stavby a opravy kostelů, řeholních domů a kaplí. Pomáháme lidem zlepšovat životní podmínky, vzdělávat se a více poznávat Boha. Podáváme pomocnou ruku všem potřebným.

Papež František, jak na sebe prozradil v Poselství k letošní Misijní neděli, má velký sen. Sen o misijní církvi a o novém období misijní činnosti křesťanských komunit podle Mojžišovy prosby za Boží lid: „Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky!“ (Nm 11,29) Pomozte tento jeho sen uvádět ve skutečnost a buďme všichni tím, čím už díky křtu jsme: Pánovi proroci, svědci, misionáři! Přinášíme svědectví v síle Ducha Svatého až na konec země.

Za Vaši snahu být misionářem ve svém okolí a štědrost při misijní sbírce Vám děkuje a ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná

*jáhen Leoš Halbrštát,
národní ředitel
Papežských misijních děl
v České republice
(Zdroj: www.missio.cz)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili 23. října 2022. [pozn. red.]

ce. Žel, naše přání se léta nenaplnovalo a my jsme hledali pomoc u lékařů a terapeutů. Po mnoha vyšetřeních a zákrocích, lécích a léčbě se moje duševní zdraví stále zhoršovalo. Naděje, že se znovu stanu maminkou, byla stále menší. Jedna známá mi poradila, abych o své situaci a o starostech řekla našemu panu faráři Willimu. Byla jsem vůči tomu skeptická, protože jsem si nemyslela, že právě kněz by mohl pochopit moji situaci, anebo mi dokonce mohl nabídnout pomoc. Nakonec jsem se přece jen rozhodla za ním zajít a svěřila jsem se mu. Již po dvou návště-

vách, po rozhovoru, modlitbě, pomazání nemocných a požehnání pro matky, se moje duše cítila lépe. Vnitřní bolest se postupně zahojila. Měla jsem opět sílu a odvalu pokračovat v cestě. A skutečně, Bůh vyslyšel naši modlitbu a nakonec splnil naše nejnroučnější přání.

Po druhém přijetí pomazání nemocných jsem otěhotněla a narodila se nám zdravá dcera. Díky této mocné svátosti se stal zázrak! Naše malá Emma má nyní šest let a my jsme nesmírně vděční!“

*Z Vítězstvo Srdca 144/2022
přeložil a upravil -dd-*

Neviditelná moc

V eucharistickém Pánu poznáváme očima víry Boží Dítě a Syna Panny Marie, Dobrého pastýře, Těšitele a Uzdravení nemocných, Muže bolesti a Zmrtvýchvstalého. V neposlední řadě setkáváme v konsekrované hostii i velkého eucharistického Dívotvářce, který dodnes koná mocné skutky.

Odvrácení útoku Saracénů

Jednou z nejoblíbenějších svatých je sv. Klára z Assisi, která pocházela z bohaté šlechtické rodiny. Velice si vážila sv. Františka, v něm našla svého učitele evangelijní chudoby. V drsném kajícím oděvu se s prvními společnicemi usadila

žákem a který znal i sv. Kláru osobně, jako svědek doby a autor prvních a nejlepších popisů života sv. Františka a sv. Kláry o tom napsal následovně:

„Jednou v pátek v září 1240, když se nepřátelé ve své zlosti vrhli na Assisi, město, které měl Pán mimořádně rád, a vojsko se už dokonce přibližovalo k měst-

Při generální audienci v roce 2010 papež Benedikt XVI. velmi pěkně hovořil o sv. Kláře, o jejích zázracích, o osvobození kláštera San Damiano a města Assisi z rukou muslimů: „Také tyto události... přivedly papeže Alexandra IV. k tomu, že ji dal vyhlásit za svatou již v roce 1255 – tedy jen dva roky po její smrti.“ Ačkoliv to byl kněz, kdo vstříc Saracénům nesl Nejsvětější svátost, i tak se v umění sv. Klára často zobrazuje s monstrancí v ruce; zvláště od 15. století, kdy ve válkách s Turky nabyla obrana před muslimy prostřednictvím Nejsvětější svátosti nové aktuálnosti.

u malého kostelíka San Damiano, kde jim menší bratři zřídili první konvent. Tam žila sv. Klára více než 40 let až do své smrti v roce 1253.

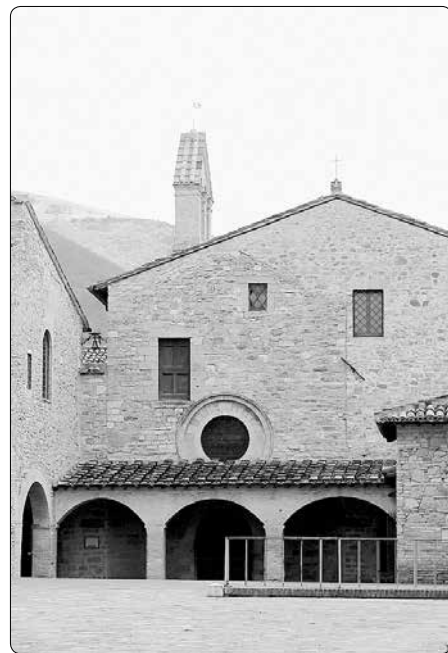
Klára se vyznačovala hlubokou láskou a silnou vírou v reálnou přítomnost Krista ve svaté Eucharistii, jak to napsal i její životopisec Tomáš z Celana (1190–1260): „Jak velká byla milující odevzdanost sv. Kláry Nejsvětější svátosti oltářní, ukazuje ovoce.“ Známost se stala dramatická scéna, kdy prostřednictvím svaté Eucharistie zahнала muslimská žoldnéřská vojska, která zaútočila na klášter San Damiano.

Velmi nadaný, ale ctižádostivý císař Fridrich II. (1194–1250) z rodu Hohenstaufů, ačkoliv byl vychováván ve víře, ve svém nestydatém boji proti papeži a církvi zašel tak daleko, že se nezdržel do svých služeb houfně najmout muslimské žoldnéře. Saracénští lukostřelci, známí svojí pověstnou surovostí, na povel exkomunikovaného císaře zaútočili po celé Itálii na města věrná papeži, aby je vyplnili a srovnali se zemí. Útoky se nevyhnula ani Umbrie. Tomáš z Celana, který jako 25letý potkal sv. Františka a stal se jeho

ským branám, Saracéní, bažící po krvi křesťanů a připravení na jakýkoliv nestydatý čin, vnikli dokonce i do samotného kláštera panen v San Damiano. Sestry umíraly strachem a s nářkem utíkaly za

Sv. Klára z Assisi

San Damiano

matkou Klárou. Ona, ačkoliv nemocná, zůstala odvázná a nechala se přivést ke dveřím až před nepřátele. Nechala před sebou nést stříbrnou skříňku, uvnitř vykládanou slonovinou, v níž bylo s největší bázní uctíváno Nejsvětější tělo. Když se v modlitbě zcela svěřila Kristu, svému Pánu, se slzami v očích řekla: »Chceš, můj Pane, své bezbranné služebnice, které jsem vychovala ve tvé lásce, vydat do rukou pohanů? Ochraň, Pane, prosím, tyto své služebnice, které já nyní již více ochránit nemůžu!« Tu k jejím uším dolehl hlas; zdálo se jí, jako by to byl hlas malého chlapce: »Vždy vás budu chránit.« – »Pane můj,« pokračovala, »a pokud se to líbí tobě, ochraň také toto město, které nás pro tvoji lásku živí!« A Kristus odpověděl: »Musí snést těžké pohromy, ale díky mé ochraně odolá.«

Tu pozvedla panna Klára svoji slzami zalitou tvář a posílila plačící sestry slovy: »Ve víře vás, dcery moje, naléhavě prosím, jen důvěřujte v Krista, že nás nepostihne žádné utrpení!« Troufali a zuřiví nepřátelé se stáhli, rozprchlí se a co nejrychleji unikali z tohoto města. Museli ustoupit moci té, která se modlila. Všem těm, které vzpomínání hlas zaslechly, však Klára zakázala o něm hovořit: »Chraňte se, nejmilovanější dcery, toho, abyste, dokud žijí, s někým o tomto hlase hovořily!«

Z Vítězstvo Srdca 140/2021
přeložil a upravil -dd-

Nebe nad močály (16 - dokončení)

Životopisný román sv. Marie Goretti (16. 10. 1890 - 6. 7. 1902)

Dobrý pastýř

Do pracovny Svatého otce přivezli skromnou matku světice na soukromou audienci. Svatý otec si sedl ke stolu a vozíček s Assuntou přitáhl k němu. Velekněz zůstal s matkou světice sám v dlouhém a tichém rozhovoru. Potom se otevřely dveře k trůnnímu sálu, kde čekala rodina Goretti na kolenou. Svatý otec mluvil s každým jednotlivě. Vypytał se každého na jeho život a dozvěděl se, že Angelo přijel až z Ameriky a Terezie, nyní sestra Marie od sv. Alfréda, přijela z nového místa svého působení, z Egypta. Marian se mu představil jako otec čtyř dětí a Ersilie jako matka tří. Jeden vnuk a dvě vnoučata matky Assunty byli v den svatořečení u prvního svatého přijímání. Byli tu ve svých bílých závojích.

„Jen můj syn Alessandro chybí,“ hovořila matka smutně. „Pochovali ho v Jižní Americe.“ A Svatý otec si potom stoupl doprostřed nich a nechal se fotografovat s rodinou, ze které vyšla svatá mučednice.

Zatím se ulice ozývaly jásotem. Itálie byla okouzlena světici Marií. Právě se rozšířilo, že jakýsi slepý chlapec nabył náhle zraku, sotvaže se dotkl ostatků nové světice. Mnoho se mluvilo o divech a zázracích.

Znovu přinesli skleněný sarkofág s ostatky do Říma, do baziliky sv. Jana a Pavla. Celý den proudily zástupy věřících k nové světici. „Svatá Maria, oroduj

za nás!“ vzývali ji lidé hříšní a utrápení. Aby co nejvíce lidí mohlo světici vidět a vzývat ji, dotýkat se jí, zase přenášeli skleněný sarkofág od města k městu a od vesnice k vesnici, přes hory a doly. Tyto slavnosti trvaly od 24. června až do září. Všude, kam přinesli pozůstatky nové světice, naplnily se kostely a k oltářním mřížkám přistupovali přijímající v nevidaném počtu. To je sem volala Marietta...

Probouzela duše svým pozemským půvabem a zmužilostí mučednické smrti. Její božský Snoubenec, který jí připravil nebeskou slávu, dovolil jí sáhnout plnými rukama do nebeské pokladnice své lásky a svého milosrdenství, aby obšťastňovala trpící zem. Věděl, že jí nemůže učinit větší radost, než když jí ukáže na její přímluvu a pro její zásluhy zachráněné duše těch, kteří se zdáli být už ztraceni.

Srdce Dobrého pastýře v nebi čeká na každou duši tady na zemi. Nechce ztratit ani jednu. Proto jde za každou pobloudilou ovečkou, aby ji mohl získat pro nebe. Tak chodil denně i za Alessandrem, aby ho vylákal z úkrytu hříchu. Kristus nenechal Mariettina vraha bez milosti. Srdce Pastýře už se nemusí o tuto ovečku bát. Ztracená ovečka se našla. Už je doma v ovčinci. Odpustila mu Marietta, odpustil mu Bůh a odpustili mu i lidé. Nad touto záchranou jávalo s Kristovým Srdcem i srdce jeho Marie.

Svatá Marie Goretti, oroduj za nás!...

DODATEK

Matka Assunta

Byla jednoduchá venkovská žena. Měla štěstí, že mohla být přítomna v bazilice sv. Petra blahořečení a svatořečení své vlastní dcery.

Narodila se v Senigalli 15. srpna 1866. Druhého dne dostala při křtu jméno Assunta Angela Ida Carlini. Devatenáctiletá se vdala za Aloise Gorettiho. Ve snaze zlepšit své postavení vystěhovali se z Corinalda do Ferriere nedaleko Říma. Tady v roce 1900 zemřel její manžel Alois. Čtyřiatřicetiletá vdova se měla starat o šest dětí, nejstarší dvanáctileté, nejmladší tříměsíční. Dala se do tvrdé práce, aby uživila rodinu. Dva roky nato ztratila dceru Marii, která zemřela z lásky k Bohu, z hrůzy před hříchem a v ochraně své mravní čistoty. Matce Assuntě nedovolilo srdce zůstat na místech, která jí připomínala Mariinu smrt. Vrátila se zpět do Corinalda, chudší, než odtud odešla. Její víra a síla ducha však nezakolísaly. V Corinaldu žila v tichu, pracovitá, skromná. Nezpyšněla, ani když se její dceři dostalo nejvyššího vyznamenání, když se mohla nazývat matkou světice.

Dne 3. července 1952, u příležitosti padesátého výročí mučednické smrti její dcery, jí papež Pius XII. poslal osobní list. Psal v něm: „Nemůžeme zapomenout na Tebe, šťastná matko, Tys v poslušnosti k Duchu Svatému, příteli pokorných, a zmožená chudobou i tvrdou životní kalvárií našla spolehlivé prostředky křesťanské výchovy ve svaté bázni, každodenní modlitbě a ve ctnostech rodinného života. Té výchovy, co umožňuje přestát jakoukoliv zkoušku, připravuje na každé odříkání a vyzbrojuje k zápasu s duchem zloby...“

Zemřela 8. října 1954 ve věku 88 let v Corinaldu. V nejbolestnějších chvílích poslední nemoci se modlívala: „Marietto, přijď si mě vzít.“

Na jejím pohřbu bylo mnoho věřících. Za její rakvi v tiché modlitbě kráčel Alessandro Serenelli.

Alessandro Serenelli

Zemřel 6. května 1970. Měl 87 roků. Od roku 1939 byl františkánským terciářem, ale nenosil řeholní roucho. Byl u otců kapucínů v Maceratě. Dne 15. úno-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium - Lk 18,9-14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: »Bože, děkuji ti, že nejsem

jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.« Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: »Bože, buď milostiv mně hříšnému.«

Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Prodloužení možnosti získat plnomocné odpustky pro duše v očistci už před 1. listopadem

Apoštolská penitenciárie dne 11. 1. 2020 (Prot. N. 4/20/I) prodloužila na žádost ČBK své dovolení z 8. 8. 2012 (Prot. n. 79/12/I), na jehož základě věřící v České republice mohou obdržet plnomocné odpustky pro duše v očistci už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé. Pokud tedy věřící z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy v obvyklé době od 1. do 8. listopadu, mohou odpustky pro zemřelé získat již **od 25. října do 1. listopadu**. Toto dovolení se uděluje na následujících sedm let, tedy do roku 2026.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků pro duše v očistci jsou následující:

1. daný den přijmout Eucharistii,
2. navštívit hřbitov a zbožně se pomodlit za zemřelé,
3. pomodlit se na úmysl Svatého otce,
4. v okruhu těchto dní vykonat svatou zpověď.

*Mons. Jan Graubner, předseda České biskupské konference
(Zdroj: ACO)*

ra 1970 spadl ze schodů a zlomil si nohu. Toto zranění ho vysílilo až k smrti.

Velmi zajímavou zvláštností jeho života je to, že on, který jako devatenáctiletý zavraždil Marii Goretti, byl roku 1935 pozván do Říma za svědka v procesu blahořečení a svatořečení té, kterou chtěl mít za společnici ve hříchu.

Zanechal duchovní závět, napsanou vlastnoručně. Je datována 5. května 1961.

„Jsem starý a co nevidět se skončí den mého žití. Když se dívám na minulost, uznávám, že ve svém mládí jsem se dal na chabou cestu, cestu zla, která mě dovedla do záhuby. Pozoruji v tisku, v divadle a špatných příkladech, že velká část mládeže jde dnes toutéž cestou a vůbec na to nemyslí, jako ani já se o to vůbec nestaral. Byly okolo mne osoby věřící, které žily podle náboženství, ale já jsem o to nedbal, neboť jsem byl zaslepený nízkým pudem, který mě hnál na zlé cesty. Ve dvacátém roce jsem spáchal zločin z vášně. Ale dnes se hrozím, když na to jen pomyslím. Marie Goretti, dnes svatá, byla jako dobrý anděl, kterého mi Prozřetelnost postavila do cesty, aby mě zachránil.“

Ještě uchovávám v srdci její vyčítavá slova a slova odpuštění. Modlila se za mě, orodovala za svého vraha. Následovalo třicet roků vězení. Kdybych nebyl býval mladistvý, neminul by mě doživotní žalář. Přijal jsem zasloužený rozsudek – s odevzdaností jsem odciňoval svůj hřích. Malá Marie mi byla světlem a ochranou. S její pomocí jsem se dobře choval po dobu sedmadvaceti roků vězení a usiloval jsem vést poctivý život, když mě potom společnost přijala opět do svých řad. Sy-

nové sv. Františka, otcové kapucíni z Maríek, mě přijali mezi sebe ne jako sluhu, ale jako bratra. S nimi žiji už dvacet čtyři léta. A nyní klidně očekávám, kdy mě Bůh zavolá k sobě, abych ho viděl, abych objal své drahé a abych byl v blízkosti svého anděla, který mě ochraňoval.

Všichni, kteří budou číst tento můj list, ať z něho vyčtou toto šťastné poučení: Ať se vyhýbají zlému a sledují vždycky to, co je dobré.“

Poslední kapitola

Dne 14. září 1969 papež Pavel VI. navštívil svatyni Panny Marie Milostivé v Nettuno, kde je krypta, ve které se uchovávají tělesné ostatky sv. Marie Goretti, aby se tam pomodlil k této světici.

Její svatořečení proběhlo ve svatém roce 24. 6. 1950. Pro množství lidí bylo toto svatořečení venku na náměstí Sv. Petra.

Při této návštěvě 14. 9. 1969 v Nettuno v kázání mezi jiným řekl papež také toto:

„Ctnost mravní čistoty je možná! Mluvíme tu zvláště k těm mladým, co se podávají všem pokušením a domnívají se, že čistota je pro anděly, a ne pro lidi. Příklad Marie Goretti k nám mluví, že tato ctnost je možná.“

Mluvíme tedy k vám mladým: Nedejte se přemoci! Neustupujte ani vnějšímu, ani vnitřnímu nátlaku! Neboť čistota je vlastně hrdinství! Jsme stateční, nejenom když se umíme navenek bránit, ale i tehdy, když umíme chtít, když snášíme životní těžkosti a umíme se energicky vzepřít těžkostem, které jsou dnes větší než kdysi, neboť se cítíme slabší a moderní ovzduší je nakažlivější.

Naše úsilí musí být doprovázeno umrtvováním a ctnostnými skutky, vykonávanými s radostí a bez lidských ohledů. Nebojme se posměšků a nedejme se svěst pokušením jednat tak jako oni.

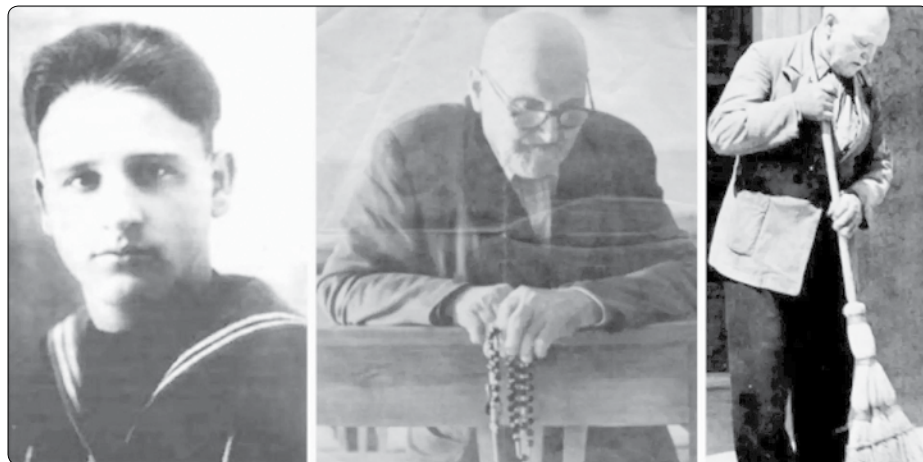
Když provoláváme svatě Marii Goretti slávu, ať je v našem hlase cítit naděje i závazek: I my chceme být čistými a udatnými křesťany jako ona!“

* * *

Bohu díky!... Bohu díky!...

(Redakčně upraveno)

Pramen: Nebe nad močály. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2008. Druhé, přepracované vydání, dotisk. (Kniha je vyprodaná.)

Alessandro Serenelli zemřel 6. května 1970 ve věku 87 let

„Budete mými svědky“ (Sk 1,8) - dokončení poselství papeže Františka ze str. 2

Svatého, kterou obdrží. Budou jimi ustanoveni skrze milost, ať půjdou kamkoli, ať budou kdekoli. Kristus je první, kdo byl poslán jako Otcův misionář (srov. Jan 20,21) a jako takový je jeho „svědek hodný víry“ (srov. Zj 1,5). Stejně tak je povolán každý křesťan, aby svědčil o Kristu. Církev, společenství Kristových učedníků, nemá jiné poslání než hlásat světu evangelium, vydávat svědectví Kristu. Identitou církve je evangelizace.

Když se společně znovu do hloubky zamyslíme nad textem, najdeme několik stále aktuálních aspektů poslání, kterým Kristus pověřil své učedníky: „Budete mými svědky.“ Množné číslo klade důraz na *komunitní a církevní povahu* misijního povolání učedníků. Každý pokřtěný je povolán k misii v církvi a je poslaný církví. Misie je proto společnou, nikoli individuální záležitostí, probíhá ve spojení se společenstvím církve, nikoli z vlastní iniciativy. Pokud z určitých velice specifických okolností vykonává evangelizační poslání sám, má a musí tak činit vždy ve spojení s církví, která ho vyslala. Jak učí sv. Pavel VI. v apoštolské exhortaci *Evangelii nuntiandi*, která je mi tak blízká: „Evangelizace není nikdy pro nikoho jen osobní, izolovanou činností, naopak, je to činnost hluboce církevní. Jestliže tedy i ten úplně neznámý hlasatel evangelia, katecheta nebo duchovní pastýř káže radostnou zvěst, třeba i na tom nejdlehlším místě, jestliže tam shromažďuje svou malou obec nebo udílí svátosti, i kdyby tam byl jen on sám, i v takovém případě je zcela jistě jeho činnost svázána s evangelizační činností celé církve, a to nejen institucionálními pouty, nýbrž i neviditelnými svazky, jež koření v Boží milosti.⁽¹⁾ Ne náhodou posílá Ježíš své učedníky ve dvojicích; svědectví křesťanů o Kristu má především komunitární charakter. Proto je velice důležitá přítomnost komunity, byť malé, která misií provádí.

Učedníci jsou vyzýváni, aby prožívali svůj *osobní život v misijním duchu*: Ježíš je poslal do světa nejen proto, aby se *misii věnovali*, ale především aby *byli misii*, kterou jim Pán svěřil. Aby nejen vydávali svědectví, ale především aby *byli* Kristovými svědky. Jak říká apoštol Pa-

vel velice působivými slovy: „Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle.“ (2 Kor 4,10) Podstatou misie je svědčit o Kristu, tedy o jeho životě, utrpení, smrti a zmrtvýchvstání z lásky k Otci a k lidstvu. Není náhodou, že apoštolové hledali náhradníka za Jidáše mezi těmi, kdo byli svědky Pánova zmrtvýchvstání (srov. Sk 1,22). Musíme svědčit o Kristu, a to zmrtvýchvstalém, a o jeho životě se máme podělit s ostatními. Kristovi misionáři nejsou posláni proto, aby hlásali sebe, aby ukázali své přesvědčivé vlastnosti a schopnosti nebo manažerské vlohy. Naopak, mají tu velikou čest přinášet Krista

slovem i skutkem, zvěstovat všem radostnou zvěst o jeho spáse s radostí a upřímností jako první apoštolové.

Ve své podstatě je proto skutečným svědkem „mučedník“, ten, kdo dává pro Krista život, odpovídá na dar, kterým Kristus daroval sebe sama. „Základní motivací k evangelizaci je Ježíšova láska, kterou jsme přijali, zkušenost, že jsme byli spaseni, jež nás vede k tomu, abychom ho milovali stále více.“⁽²⁾ Nakonec, co se týče křesťanského svědectví, zůstávají stále v platnosti slova sv. Pavla VI.: „Dnešní člověk raději naslouchá svědkům, kteří něco dokazují činy, než učitelům, kteří to vykládají slovy, a učitelům naslouchá jen tehdy, jsou-li zároveň i svědky.“⁽³⁾ Pro předávání víry je tedy zásadní, aby křesťané svědčili o evangeliu svým životem. Na straně druhé je stále nezbytná úloha zvěstovat Krista a jeho poselství. Svátý Pavel VI. pokračuje totiž takto: „Ano, toto slovní hlásání radostného poselství

je vždy nepostradatelné. (...) Slovo zůstává stále aktuální, zejména je-li nositelem Boží moci. A proto zůstává aktuální i výrok svatého Pavla: »Věra je... z hlásání.« Je to právě slovo, jež přivádí k víře ty, kdo je slyší.“⁽⁴⁾

Při evangelizaci jde příklad křesťanského života a zvěstování Krista ruku v ruce. Jedno slouží druhému. Jsou to dvě plíce, jimiž dýchá každé společenství, které chce být misijní. Toto úplně, věrně a radostné svědectví o Kristu bude zajisté přitažlivou silou pro růst církve i ve třetím tisíciletí. Proto vybízím všechny, aby s odvahou, upřímností a *parresii* prvních křesťanů vydávali slovem a skutkem svědectví o Kristu ve všech oblastech života.

2. „Až na konec země“ – evangelizační poslání je univerzální a stále aktuální

Když se zmrtvýchvstalý Pán obrací ke svým učedníkům, vybízí je, aby byli jeho svědky „v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano, až na konec země“ (Sk 1,8). Do popředí zde vystupuje univerzálnost poslání učedníků. Z geografického hlediska je zde čitelný jakýsi „odstředivý“ pohyb, jakoby v soustředných kruzích, které mají svůj počátek v Jeruzalémě, jež byl v židovské tradici považován za střed světa. Tedy od Jeruzaléma přes Judeu a Samařii, až na „konec země“. Učedníci nejsou posláni, aby dělali nábor, nýbrž aby hlásali evangelium. Křesťan nedělá nábor. Apoštolské skutky popisují tento misionářský postup a přinášejí tak krásný obraz církve „vycházející“ k druhým, aby naplňovala své povolání svědčit o Kristu. Směr jim udává Boží prozřetelnost skrze konkrétní okolnosti života. První křesťané byli v Jeruzalémě pronásledováni, a proto se rozprchli do Judska a Samařska a všude svědčili o Kristu (srov. Sk 8,1.4).

Něco podobného se odehrává v současné době. Z důvodů náboženského pronásledování, kvůli válkám a násilí je mnoho křesťanů nuceno prchat ze své vlasti do jiných zemí. Jsme vděční těmto bratřím a sestřím, že se neuzavřeli do svého utrpení, ale svědčí o Kristu a Boží lásce v zemích, které je přijímají. K tomu je vyzýval sv. Pavel VI., když hovořil o „odpo-

vědnosti, kterou mají přistěhovalci vůči zemím, které je přijímají⁽⁵⁾. Stále více si uvědomujeme, jak přítomnost věřících různých národností obohacuje tvář farností a činí je tak více všeobecnými, více katolickými. Nelze proto podceňovat pastorační péči o migranty, protože může pomoci i místním věřícím, aby nově objevili křesťanskou víru, kterou přijali.

Jít „až na konec země“ je pro Ježíšovy učedníky všech dob velkou výzvou. Stále více je musí vést k tomu, aby vykročili za hranice svých obvyklých lokalit a nesli dál svědectví o Kristu. Přes všechny výhody moderního cestování jsou i dnes na světě území, kam Kristovi misionáři ještě nedonesli radostnou zvěst o jeho lásce. Žádná oblast lidského života nemůže stát mimo pozornost misijního poslání Kristových učedníků. Kristova církev bude stále vycházet vstříc novým obzorům země, ať již sociálním nebo existenciálním. Půjde za lidmi do všech míst a prostředí na okraji společnosti a vydávat svědectví o Kristu a jeho lásce všem lidem ze všech národů, kultur, jakéhokoli společenského postavení. V tomto duchu půjde vždy o *missio ad gentes*, jak nás tomu naučil 2. vatikánský koncil, protože církev se musí stále snažit překračovat svůj stín, vycházet za své hranice a všude svědčit o Kristově lásce. Na tomto místě bych chtěl vděčně vzpomenout na všechny misionáře, kteří položili svůj život za to, aby vyšli „ven“ a stali se zosobněním Kristovy lásky ke všem bratrům a sestrám, se kterými se setkali.

3. „Dostanete moc Ducha Svatého“ – nechat se posilovat a vést Duchem Svatým

Když zmrtevýchvstalý Kristus vysílal své učedníky, aby byli jeho svědky, slíbil jim také milost potřebnou pro tuto velkou zodpovědnost: „Až na vás sestoupí Duch Svatý, dostanete moc a budeteými svědky.“ (Sk 1,8) Jak popisují Skutky apoštolů, bezprostředně po seslání Ducha Svatého na Ježíšovy učedníky bylo zvěstováno poprvé kérygma neboli zvěst o smrti a zmrtevýchvstání Krista v misijním proslovu svatého Petra k obyvatelům Jeruzaléma. Ježíšovi učedníci, dříve tak slabí, vystrašení a uzavření, zahajují éru evangelizace světa. Jsou posíleni Duchem Svatým, který jim dodal odvalu a moudrost, aby všem vydávali svědectví o Kristu.

„Jenom pod vlivem Ducha Svatého může někdo říci: »Ježíš je Pán« (1 Kor 12,3), stejně tak žádný křesťan nikdy nemůže vydat skutečné a ryzí svědectví o Kristu bez inspirace a pomoci Ducha Svatého. Je třeba, aby každý Kristův učedník, misionář, poznal, jak zásadní je působení Ducha Svatého. S ním má prožívat každodenní život a z něj čerpat neustálou sílu a inspiraci. Dokonce právě tehdy, když cítíme únavu a jsme bez motivace, když jsme zmatení, pamatujme na Ducha Svatého, na něj se obračejme v modlitbě. Znovu bych rád zdůraznil, že modlitba k Duchu Svatému má zásadní úlohu v misijním životě. On nás může občerstvit a posílit, protože je nevyčerpatelným božským pramenem nové energie a radosti ze života s Kristem a s druhými. „Obdržet radost Ducha, to je milost. A je to jediná síla, kterou můžeme mít, abychom kázali evangelium a vyznávali víru v Pána.“⁽⁶⁾ Duch Svatý hraje v misii hlavní roli. Právě on daruje správné slovo ve správný okamžik a správným způsobem.

Výročí letošního roku chceme prožívat s pohledem na Ducha Svatého a jeho působení. Založení Kongregace pro šíření víry v roce 1622 bylo vedeno touhou podporovat misijní poslání na nových územích. Byla to prozřetelná intuice! Kongregace měla zásadní vliv na evangelijní poslání církve, které se stalo nezávislým na zásahu světské moci a mělo za cíl vybudovat místní církve, které jsou dnes velmi živé. Je naší touhou, aby jako ve čtyřech minulých staletích pokračovala ve světle a v síle Ducha Svatého a zintenzivňovala svou práci na koordinaci, organizaci a animaci misijních aktivit církve.

Týž Duch Svatý, který vede univerzální církve, inspiruje k mimořádnému poslání i prosté lidi. Tak tomu bylo v případě francouzské dívky Pauline Jaricotové, která přesně před 200 lety založila „Sdružení pro šíření víry“. Její blahorečení oslavíme v tomto jubilejním roce. Navzdory těžkým zdravotním podmínkám odpovéděla na Boží inspiraci a vytvořila modlitební síť a sbírku na misie, aby se tak věřící mohli aktivně účastnit misie „až na konec země“. Z tohoto geniálního nápadu vznikl Světový den misí. Ten slavíme každým rokem a sbírka z každého společenství je určena pro všeobecný fond, díky kterému papež podporuje misijní aktivity.

Na tomto místě připomenu i francouzského biskupa Charlese de Forbin-Jansona, který založil „Dílo dětí“, aby šířil misie mezi dětmi s mottem: „Děti evangelizují děti, děti se modlí za děti, děti pomáhají dětem na celém světě.“ Myslím také na paní Jeanne Bigardovou, která založila „Dílo sv. Petra apoštola“ na podporu seminaristů a kněží v misijních zemích. Tato tři misijní díla byla uznána jako „papežská“ právě před sto lety. A právě z inspirace a pod vedením Ducha Svatého bl. Paolo Manna, který se narodil před sto lety, založil současnou „Papežskou misijní unií“, aby oživil a povzbudil misijního ducha mezi kněžími, řeholníky a řeholnicemi a v celém Božím lidu. Zmiňuji tato čtyři papežská díla kvůli jejich velkým historickým zásluhám a zvu vás, abyste se spolu s nimi v tomto mimořádném roce radovali a děkovali za aktivity, které proběhly na podporu evangelizační misie jak v univerzální církvi, tak v místních církvích. Přejí si, aby místní církve našly v těchto dílech pevný nástroj pro oživení misijního ducha Božího lidu.

Milé sestry, milí bratři, i nadále sním o misijní církvi a o novém období misijní činnosti křesťanských komunit. Opakuji Mojžišovu prosbu za Boží lid na cestě: „Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky!“ (Nm 11,29)

Ano, kéž bychom v církvi byli všichni tím, čím už díky křtu jsme: Pánovi proroci, svědci, misionáři! Přinášíme svědectví v síle Ducha Svatého až na konec země. Maria, Královno misíí, oroduj za nás!

Dáno v Římě u Sv. Jana Lateránského dne 6. ledna 2022, na slavnost Zjevení Páně

František

(Zdroj: www.missio.cz)

Poznámky:

(1) Pavel VI., apoštol. exhortace *Evangelii nuntiandi*, č. 60, Praha, Zvon 1990.

(2) František, apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*, č. 264, Praha, Paulinky 2014.

(3) *Evangelii nuntiandi*, č. 41.

(4) *Tamtéž*, č. 42.

(5) *Tamtéž*, č. 21.

(6) *Poselství k Papežskému misijnímu dílu*, 21. května 2020, Praha, ČBK 2020.

Pondělí 24. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Hana Scharffová – zahraniční zpravodajka ČT **6:55** O kom, o čem: Vlastimila Češková **7:20** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Bursou, relativistická astrofyzika 2. díl **8:05** Kmočův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **8:45** V pohorách po horách: Krajinou břidlice – Nizký Jeseník **9:10** Godzone ženská konference 2020 (3. díl): Oáza **9:40** Outdoor Films s Michalem Kosikem a Danielem Bařákem: Sportem proti hendikepu **11:15** Perly ostrovské architektury: Kostel sv. Václava **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **13:20** Sýrie – zbytek jeho lidu **14:00** Hovory z Rekovic: Nadá Urbášková **14:15** Odkaz předků (6. díl): Kněžpole **14:30** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Povolání ke službě **15:55** Nebojte se... **17:00** Pákistán – Neodvracejte oči [P] **17:30** V souvislostech **18:05** Sedmihlásky (149. díl): Hděs, kukačko **18:10** Příběhy Starého Zákona: Daniel a Ivi **18:20** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 **18:45** Víra do kapsy [P] **19:00** Groteský Bustersa Keatona: Frigo jako obětní beránek **19:25** Vezmi a čti: Říjen 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** K jádru věci [L] **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín: S Hanou Holišovou o recitálu Marta [P] **21:45** Když vyschnou studny **22:05** Kulatý stůl: Pomoc má mnoho tváří **23:25** Pokojné umírání: Paliativní péče vs eutanazie **0:00** Robert Křesťan & Druhá tráva na Mohelnickém Folk-Festu 2020 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 25. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Petr Coufal – vitrážista **6:55** V pohorách po horách: Skalná Alpa – Velká Fatra **7:05** Cena Celestýna Opitzte: Kostel sv. Šimona a Judy v Praze **8:45** Setkání: Petr Fiala **9:10** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovská přehrada **9:30** V souvislostech **9:55** V pohorách po horách: Chabenec – Nizké Tatry **10:05** Noční univerzita: Jan Konvalinka – Velké objevy v biologii – objevitelé (ne)viditelní **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahověčen **13:10** Setkání: Štěpán Krňouel **13:15** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **14:05** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den (6. díl) **15:10** Groteský Laurela a Hardyho: Děti na prvním místě **15:25** Benin – cesta návratu **15:40** Varhany pro svatou Zdislavu **16:00** Muzikanti, hrajte: Moravanka **17:10** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **18:05** Sedmihlásky (149. díl): Hděs, kukačko **18:10** Příběhy Starého Zákona: Královna Ester **18:15** Bratr oheň – Naboso **18:45** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **19:15** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **19:25** Zpravodajské Noeviny: 25. 10. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Galicijský poutník **21:50** Terra Santa News: 19. 10. 2022 **22:15** L. v. Beethoven: Missa solemnis in D: kostel sv. Mořice v Olomouci **23:40** Vezmi a čti: Říjen 2022 **0:00** Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Václav Ventura **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 26. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Andrea Kerestešová – herečka **7:00** Zpravodajské Noeviny: 25. 10. 2022 **7:20** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Povolání ke službě **8:40** V pohorách po horách: Boubín – Šumava **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Vezmi a čti: Říjen 2022 **10:20** Fotografka lidských

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

duší **10:38** Mezi nebem a zemí **11:08** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Radim Zenkl & Ondřej Kozák na Folkových prázdninách **13:25** Pákistán – Neodvracejte oči **14:05** Groteský Laurela a Hardyho: On záračným studentem **15:35** Zpravodajské Noeviny: 25. 10. 2022 **16:00** K jádru věci **17:05** Dědek a jeho kreslený svět: Co tě nezabije... **17:10** V pohorách po horách: Velké Karlovice na běžkách **17:20** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **18:05** Sedmihlásky (149. díl): Hděs, kukačko **18:10** Příběhy Starého Zákona: Prorok Jonáš **18:20** Cvrlikání (92. díl) **19:25** Terra Santa News: 26. 10. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DOO [L] **21:10** Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou **21:45** Noční univerzita: Marek Vácha – Editace DNA – největší etické dilema současnosti [P] **23:15** Generální audience papeže Františka **23:35** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Zasněžená krajina Žďárských vrchů **0:00** Mezi pražci (109. díl): Říjen 2022 **0:45** Na cestě k Otcovu domu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 27. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Petr Kliment Koutný – pravoslavný kněz **7:00** Kmočův Kolín 2019: Dechová hudba Mistřiňanka – 1. část **7:30** Nebojte se... **8:35** Terra Santa News: 26. 10. 2022 **9:10** Zachraňme kostely: Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočim u Žlutic **9:30** Kulatý stůl: Pomoc má mnoho tváří **10:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Moravský Krumlov – Třebíč **11:10** Víra do kapsy **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy psané životem: Se střízlivou hlavou **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** P. Ignác Stuchlý **14:15** Cena Celestýna Opitzte: kostel sv. Šimona a Judy v Praze **16:00** Zpravodajské Noeviny: 25. 10. 2022 **16:20** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **16:35** Poutníci času: S Petrem Horkým **16:55** V pohorách po horách: Krajinou břidlice – Nizký Jeseník **17:05** Dokořán: Se Zdeňkem Lhotským **18:05** Sedmihlásky (149. díl): Hděs, kukačko **18:10** Příběhy Starého Zákona: Spravedlivý Job **18:15** Animované biblické příběhy: Poklady v nebi **18:40** Výpravy do divočiny: Akustické projevy živočichů **19:45** Přejeme si... **20:05** Přejeme si mír II (2. díl): Pavel Helan a hosté **21:30** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **21:50** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Jiřina Šiklová [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Cvrlikání (28. díl): Disney Band **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 28. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Radim Ucháč – prezident Hnutí pro život ČR **7:00** Pákistán – Neodvracejte

oči **7:30** Kmočův Kolín 2019: Severočeská harmonie města Štětí **7:55** Klapka: Se Zdeňkem Zbořilem **9:10** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Víti Marčíka **10:10** ARTBITR – Kulturní magazín: S Hanou Holišovou o recitálu Marta **10:20** K jádru věci **11:25** V pohorách po horách: Velký Roudný **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast (2. díl): Karlštejn **13:45** Setkání: Miluše Horská **14:05** Dobrodružství před kamerou (26. díl) **15:05** Tiché hrozby – Zemětřesné roje [P] **15:35** Galicijský poutník **16:25** Buon giorno s Františkem **17:10** Poletuchy: Na skok okolo Hradišťa **18:05** Sedmihlásky (149. díl): Hděs, kukačko **18:10** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **18:20** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den (6. díl) **19:20** Groteský Laurela a Hardyho: Jeho výsost Lišák **19:45** Přejeme si... **20:05** Síf svobody **22:10** Má vlast: Kroměříž **23:30** Dítě 31 **0:05** Kulatý stůl: Svoboda a zodpovědnost **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 29. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Milan Novák – historik **7:00** Sedm divů v Těrchově **7:35** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahrádce **7:50** Sedmihlásky (149. díl): Hděs, kukačko **7:55** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **8:25** Strýček Emu: Narozenyiny **8:35** Bratr oheň – Naboso **9:15** Síf svobody **11:20** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Jiřina Šiklová **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Dopolední program a katecheze: CSM Hradec Králové – pátek **13:10** Bible pro Severní Koreu **13:55** Pod lampou **16:00** Přejeme si mír II (2. díl): Pavel Helan a hosté **17:25** Lednický park vypravuje **18:00** Slovo na neděli: 31. neděle v mezidobí [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Svatý Serafím (7. díl): Na zemi anděl, v nebi člověk **18:50** V pohorách po horách: Boubín – Šumava **19:05** Dřevěné návštěvy: Divadlo S+H [P] **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Outdoor Films s Jiřím Pěluhou: Létání na větřoních [P] **22:00** Evangelium podle Jana **0:05** Ostrava zpívá Gospel: Slezská lilie 2017 **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 30. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Petr Váňa – sochař **6:55** Víra do kapsy **7:10** Dům ze skla? **8:15** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **8:35** Slovo na neděli: 31. neděle v mezidobí **9:00** Přejeme si mír II (2. díl): Pavel Helan a hosté **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Dřevěné návštěvy: Divadlo S+H **13:39** Setkání: Miluše Horská **14:00** Muzikanti, hrajte **14:30** Groteský Bustersa Keatona: Láska kvete v každém věku **15:35** ARTBITR – Kulturní magazín: S Hanou Holišovou o recitálu Marta **15:50** Evangelium podle Jana **18:00** Sedmihlásky (150. díl): A kedz rano staněm [P] **18:05** Animované biblické příběhy: Pavlova služba **18:30** Bratr oheň – Život v chudobě [P] **19:00** Strýček Emu [P] **19:10** Odkaz starých pánů **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Jiřina Šiklová **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Dokořán: S Petrem Fialou [P] **21:10** Bábušky z Černobylu **22:25** Buon giorno s Františkem **23:05** Irsko, hluboce zakořeněná víra **23:23** Štětcem a pišťalou **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Obrys obrazu **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 24. 10. o 20:20 hod.: A teraz čo? (Charizmatici ako prejav protestantizmu?)

Katolícka obnova v Duchu Svätom býva niekedy označovaná ako prienik protestantizmu do katolíckej tradície. Ako je to v skutočnosti? Kde sa v Cirkvi vzali charizmy Ducha Svätého? A čo o tom hovoria dokumenty Cirkvi?

Utorok 25. 10. o 21:20 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Bazilika svätého hrobu, 2. časť)

V tejto časti o Bazilike sv. hrobu to budú zastavenia 13. a 14. Prejdeme cez rozličné časti baziliky. Medzi nimi navštívime aj pôvodnú časť baziliky, ktorá bývala križiackym kostolom, a ukážeme si prekrásny ikonostas pravoslávnej cirkvi.

Streda 26. 10. o 20:35 hod.: Pod javiskom

Ako sa hýbať na javisku? Aké sú rozdiely v pohyboch v rozličných divadelných žánroch? To Martinovi Tomanovi a Márii Šuplatovej v relácii Pod javiskom objasní pedagogička a herečka Elena Spaskov.

Štvrtok 27. 10. o 16:05 hod.: Fundamenty (Dôstojnosť ľudskej osoby. Človek na Boží obraz. Ateizmus)

Uvažovanie nad dokumentami II. vatikánskeho koncilu.

Piatok 28. 10. o 20:40 hod.:

Dôkaz viery:

Svätý Martin de Porres (film)

Dvaja vedeckí pracovníci pripravujú štúdiu o dávnom zázraku svätého Martina z Porres. Keď však začnú skúmať výpovede samotných svedkov a jedného z nich spoznajú osobne, zrazu sa ich neočehvnejšie názory začínajú meniť...

Sobota 29. 10. o 18:00 hod.:

Eden

V biblickom opise rajskej záhrady sa to stromami len tak hemží, ale len o jednom vieme s istotou povedať, že tam bol – ten, z ktorého si prarodičia ušili zásterky. V Edene vás dnes predstavíme figovník, navštívime záhradu Miles Jesu v Hamuliakove aj krásny nový školský dvor SOŠ sv. Jozefa robotníka v Žiline.

Nedeľa 30. 10. o 16:15 hod.:

Svätý Ignác z Loyoly

Film prináša ľudský pohľad na sv. Ignáca z Loyoly – zakladateľa jezuitov, prezývaného aj „svätcom druhej šance“. Je napínavým príbehom skutočného muža, vojaka. Jeho dielo – Duchovné cvičenia – pomohlo množstvu hľadajúcich urobiť životné rozhodnutie.

Myslivecké združenie Dubina se sídlom v Zahrádce srdečne zve na

HUBERTSKOU MŠI, ktorá se koná 29. října 2022 v 17 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Klokotech.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. – 29. ŘÍJNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 10.		PO 24. 10.		ÚT 25. 10.		ST 26. 10.		ČT 27. 10.		PÁ 28. 10.		SO 29. 10.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	1673	1892	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	1567	1771	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	1674	1893	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1674	1894	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	1675	1894	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1675	1894	1655	1886		
Závěrečná modlitba	723	816	1566	1770	954	1067	970	1084	986	1102	1568	1771	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	792	890	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1676	1895	1021	1141		
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1568	1771	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 22. 10.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	991	1108	1677	1897	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1678	1897	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1678	1897	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1680	1900	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1681	1900	723	816
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1681	1900	1028	1147
Záv. modlitba	723	816	723	816	1566	1770	963	1077	980	1095	996	1113	1568	1771	724	817
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 23. 10. – 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 35,15b–17.20–22a (řec. 12–14.16–18)
 Ž 34(33),2–3.17–18.19+23
 Odp.: 7a (*Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)
 2. čt.: 2 Tim 4,6–8.16–18
 Ev.: Lk 18,9–14

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1–5
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6
 Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
 2. čt.: Řim 10,9–18
 Ev.: Mt 28,16–20
 (nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/1)

Pondělí 24. 10. – nezávazná památka sv. Antonína Marie Klareta

1. čt.: Ef 4,32–5,8
 Ž 1,1–2.3.4+6
 Odp.: srov. Ef 5,1 (*Napodobujme Boha jako jeho milované děti.*)
 Ev.: Lk 13,10–17

Úterý 25. 10. – ferie

1. čt.: Ef 5,21–33
 Ž 128(127),1–2.3.4–5
 Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)
 Ev.: Lk 13,18–21

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22–23.27–30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytěk, Hospodine zástupí!*)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c–11.16–17
 Ev.: Mt 16,13–19

Středa 26. 10. – ferie

1. čt.: Ef 6,1–9
 Ž 145(144),10–11.12–13ab.13cd–14
 Odp.: 13c (*Věrný je Hospodin ve všech svých slibech.*)
 Ev.: Lk 13,22–30

Čtvrtek 27. 10. – ferie

1. čt.: Ef 6,10–20
 Ž 144(143),1.2.9–10
 Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má Skála!*)
 Ev.: Lk 13,31–35

Pátek 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19–22
 Ž 19(18),2–3.4–5
 Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 Ev.: Lk 6,12–19

Sobota 29. 10. – nezávazná sobotní památka Panny Marie (v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kaffkové)

1. čt.: Flp 1,18b–26
 Ž 42(41),2.3.5bcd
 Odp.: 3a (*Má duše žízni po živém Bohu.*)
 Ev.: Lk 14,1.7–11

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2023

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2023 BUDE 17 Kč.

Roční předplatné tedy činí 884 Kč, pololetní předplatné 442 Kč, a to včetně poštovného.

Pouze odběratele, kteří odebírají 1 nebo 2 kusy týdně poštou na svoji adresu, opět prosíme o doplatek části poštovného, a to 100 Kč (na 1 kus) navíc nad rámec předplatného – tedy roční předplatné při odběru 1 kusu činí 984 Kč, při odběru 2 kusů činí 1968 Kč.

- Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou ani informace uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
- Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2023.

Pokud chcete provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme, abyste je nahlásili nejpozději **do 2. prosince 2022 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
- Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále beze změn.
- Ti zájemci, kteří **ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2023 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc

tel./fax: 585 220 626, e-mail: periodika@maticecm.cz

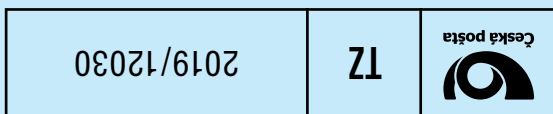
Složenkou vložíme do první zásilky.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **10–19 kusů** – 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru **20–49 kusů** – 15% sleva z prodejní ceny
- při odběru **50–99 kusů** – 20% sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** – 25% sleva z prodejní ceny

Na podzim 2023 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **slevu z prodejních cen našich titulů a vybraných knih z jiných nakladatelství.**

www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku, Vydává Matice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, spolku. Redakce: Setředaktoř Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz); e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek: Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracím.